

28 Dorkas som sydde för Gud

{biblink} Apg 9:36-42.

Hon måste ha haft rådjursögon. På grekiska kallades hon Dorkas och på arameiska Tabita. Båda orden betyder gasell. Namn gavs på den tiden ofta för att ge uttryck åt något karakteristiskt hos bäraren.

Dorkas är prototypen för syföreningskvinnornas av många ringaktade skara. Att kristendomsfiender och världssinnade föraktar dem, är inget att förvåna sig över. Det är helt i sin ordning, likaväl som varje allvarlig kristen är föremål för förakt från deras sida. Hon lever helt för själviska mål. Men i vår tid finns mycket av sådan ringaktning också hos människor som vill kalla sig kristna. Man påstår t. ex. att de kyrkliga syföreningarna är skvallercentraler. Men det "skvaller" som där förekommer är att man med ansvar och hjälpvilja håller varandra underrättade om var i församlingen det finns något hem som råkat i nöd, och trots sjukförsäkring och socialväsande vågar jag som gammal församlingspräst påstå, att syföreningarnas underrättelsetjänst i detta hänseende är oundgänglig och oskattbar. Detsamma gäller deras arbete och dettas resultat. "Mission är folk mord" lyder en paroll som genom en skickligt upplagd film prånglas ut i landets skolor. "Mission är livräddning" vore ett mera träffande uttryck för vad dessa kvinnor — tillsammans med en härskara av gåvogivare — uträttar för praktisk u-landshjälp, medan deras belackare ofta inte ger många ören eller arbetstimmar.

Vad Dorkas hade betytt, blev klart uppenbart när hon var död. När Petrus kom till platsen, var torget fullt av människor som flaggade med tunikor, mantlar och barnkläder, som Dorkas hade sytt och skänkt dem, kanske med hjälp av en skara flickor och kvinnor som hon inspirerat att hjälpa till.

Det sägs att den varma glöden för missionens sak har falnat i många missionssyföreningar. Dorkas var så oundgänglig, att hon genom ett Guds under fick återvända till livet för att fortsätta sitt arbete. Hennes rådjursögon var också omistliga. De fick en så varm glans, när de såg barn som var utmärklade och hade uppsvällda hungermagar.

Hon visste likaväl som vi, att man inte kan hjälpa alla. Men hon drog inte den så vanliga slutsatsen, att det alltså inte är lönt att göra något. Om henne kunde sägas detsamma som Jesus sade om kvinnan i Simon den spetålskes hus: Vad hon kunde, det gjorde hon.

Bättre än att klaga över mörkret är att tända ett litet ljus.

Om kärleken till missionen svalnar, måste vi be Gud att Dorkas än en gång måtte återuppväckas. {/biblink}

Sven Danell: Bibliska bipersoner 28